אונזער יוגענד

אנגעפירט פון ליבע זיסער

אמאל איז געווען

פון ליבע זיסער

אמאל איז געווען א מיידעלע אסתר'ל, האט זי געהאט א קליין שוועסטערל, חיה'לע און א קליין ברודערל שייעלע. האבען זיי זיך אויפגענומען צוזאמען מיט'ן טאטען און מיט דער מאמען און האבען געלאזט אסתר'ל זאל זיי פיהרען אין פעלד אריין שפאצירען.

געווען איז עס זומער צייט, און דאס פעלד איז געווען גאנץ ווייט. זיינען זיי מיעד געווארען פון געהן, און זיינען געבליבען שטעהן.

זאגט אסתר'ל צו זיי: קומט, איהר זעהט דארט א שטוים היי. זעצט זיך דארט און רוט, און אלץ וואס איך טו, טוט, וועט אייך אלע זיין גוט.

האבען זיך אלע געזעצט אויפ'ן היי, און ווי מען גיט זיך נאר א דרעה, איהר וואלט קיינמאל ניט געטראפען — אסתר'ל און חיה'לע און שייעלע זיינען איינגעשלאפען.

און טאטע מאמע זיינען געזעסען און גערעדט.

און חיה'לע אין שלאף זעהט, ווי עס קומען צו איהר גרילען און רופען איהר זיך שפיעלען. געהט זי מיט זיי (און זי שלאפט אלץ אויפ'ן היי) און רופט הייעלען מיט שייעלען אויך מיט, און וואוהין זי געהט ווייסט זי ניט:

זיינען זיי אלע געקומען צו א פלאץ באוואקסען מיט בלומען און אין מיטען א הייזעלע שטעהט זיך, און דאס הייזעלע טאנצט און פרעהט זיך. וואס זיי אלע קומען צו איהר.

האט זי אויפגעעפענט פאר זיי די טיהר און אלע זיינען אהיין. און אלץ איז אזוי שעהן און פיין.

זיינען זיי איבערן הויז ארומגעלאפען און פיעל שעהנע זאכען געטראפען.

פרעגט אסתר'ל די גרילען: — קענען מיר נעהמען עפעס, וואס מיר ווילען? זאגען זיי: — איהר דארפט אייך ניט שעהמען, וואס איהר ווילט מעגט איהר נעהמען.

האבען זיי אלע גענומען אזוי פיעל זאכען, אז זיי האבען אזש גענומען לאכען און אסתר'ל האט גענומען זאגען: — ווי אזוי וועלען מיר עס פארטראגען?

זאגען די גרילען: עס מאכט ניט אויס, מיר פליען נאר ארויס פון הויז און אין איין מינוט וועלען מיר עס אייך ברענגען גיך און גוט.

האבען זיי א גאנצען בארג, און עס איז זיי נאך אלץ געווען קארג. האט אסתר'ל צוגעלייגט נאך א באהן, און שייעלע — א וואגען מיט א פערדעל און א שפאן, און חיה'לע — א בלייענעם מאן מיט א זילבערנער פאן.

ניט געווארט מען זאל זיי זאגען, האבען דאס אלץ צו די קינדער אווקגעטראגען.

נאר ווען חיה'לע איז ארויס פון דער שיינינקער הויז, האט זי זיך אן טיר צוקלאפט — און האט פון שלאף זיך אויפגעכאפט.

טאטע מאמע האבען נאך אלץ גערעדט און חיה'לע זעהט עס איז שוין שפעט, אטא באלד עס ווערט שוין נאכט. זאגט זי: א דאנק, איך האב היינט גוט פארבקאכט.

ווייגען העלפט ניט

פון בנימין זלאטשעווסקי.
(ת"ת "עץ חיים" מחלקה ג')

ביי מיין טאטען האבען זיך צובראכען די ברילען דורך א צופאל. ער האט רוהיג, געלאסען זיי געפרואווט פארריכטען. איך בין געזעסען קעגענאיבער ביים קיך־טישעל און זיך צוגעקוקט.

— בנימין, פרעגט מיך דער טאטע, — דו ווייסט עפעס וועגען תשעה באב?

— יא! — ענטפער איך דרייסט און איך האב דעם טאטען דערקלעהרט אלץ וועגען חורבן.

דער טאטע האט א צופרידענער געשמייכעלט.

פארטיג געווארען מיט דעם דערציילען פרעג איך: דערקלעהר מיר, טאטע פארוואס אז מיר טרעפאט ווען עס ווערט צובראכען מיינע א זאך, הויב איך באלד אן וויינען און ווער נערוועז, און דו נעהמסט זיך אזוי צייט און געדולד אליין צו פארריכטען דיינע ברילען?

— זעהר גוט, — זאגט מיר דער טאטע, — וואס דו האסט יעצט געפרעגט. מיט קיין געוויין, מיין קינד, קען מען א צובראכענע זאך ניט גאנץ מאכען. עס איז נאטירליך צו באוויינען א זאך וואס איז צובראכען געווארען, אבער מען מוז דאך עס צוריק פארריכטען. דאריבער ווען מיר וויינען אויפ'ן חורבן, זאמלען מיר געלד אויף צוריק צו בויען אונזער לאנד.

"איך האב מיר גענומען אין זינען מיין טאטענס ווערטער: "מיט בלויז געוויין קען מען ניט גאנץ מאכען קיין צובראכענע זאך".

אבער פארוואס זעה איך תשעה באב אין שוהל, פיל אידען וויינען, אבער ווייניג וואס גיבען געלד פאר אויסקויפען ארץ ישראל?

איך בין ניט געוועזען דרייסט גענוג צו פרעגען דאס מיין טאטען, אפשר ווייסט איהר, פארוואס דאס איז?

ווער קען עס?

מספר 25. חידה
מאת שבתי יעדוואבנע
(ת"ת "עץ חיים")

קרא הסוף בספרי,
קח חצי מן הלב שלי,
ואתן לך גם חלק בכדורי
עתה יהיה די.
קבץ האותיות
והפתרון הוא חי.

נומער 26. גלגולים.
אין 5 מאל מאכט פון קאפ — פיס.

נומער 27. אויפגאבע.
אין 16 קעסטעלאך (4 אויף 4) שטעלט אוים: א, א, א, א, ע, ע, ע, ע, ד, מ, מ, מ, ס, פ, פ, ר. אזוי אז אין דער ערשטער שורה פון אויבען אראפ און פון רעכטס צו לינקס זאל זיך באקומען איינס אין דער וועלט.

אין דער צווייטער — נידעריגער.

אין דער דריטער — וואס מענשען פאלגען, כאטש קיינער הייסט זיי ניט.

אין דער פערטער — וואס עס איז.

ענטפערס

נומער 23. גלגולים.
טיש — פיש — פים — פאס.
געטראפען האבען:
שלמה רובין, שרה פיש און מיני פושקאוו.

נומער 24. שאראדע.
אן עראפלאן.
געטראפען האבען:
ישראל פערקאל, סיידי טשארני (76 יוקליד) און מיני פושקאוו.

מיר און די רוימער

פון שבתי יעדוואבנע (11 יאהר, ת"ת "עץ חיים".)

איך ווייס, אז א סך וועלען לאכען פון מיר וואס איך געה דא זאגען. איך וועל אבער דאך זאגען.

ווען עס קומען די "דריי וואכען", און נאכדעם תשעה באב, פרעה איך זיך. ניט ווייל איך געה ניט אין־חדר, ניין! איך בין ניט אזא שלעכט קינד איך זאל פיינט האבען די אידישע שול און זיך פרעהען ווען זי שליסט זיך. נאר איך פרעה זיך פון נקמה. איך האב נקמה וואס אויף דער וועלט־מאפע קען מען טרעפען אויף א קליינעם פונקט כמעט פארשטופט אין א ווינקעל, פאלעסטינע, — דאס אידישע לאנד, און רוים וואס האט געוואלט אז די גאנצע וועלט זאל באלאנגען צו איהר איז אינגאנצען אראפ פון דער מאפע.

כאטש זעהר פיעל אידען זיינען נאך היינט אין ארץ ישראל אויך ניטא, אבער מיר אלע האפען צו וואוינען דארט. זיי, די רוימער, וועלען שוין מעהר ניט אויפשטעהן; זיי וועלען שוין די גאנצע מאפע ניט האבען.

מיר דאס קליינע פינטעלע אויף דער מאפע — יא.

זאל זיין א קליין פינטעלע יאבי און איינענע היים און דערפאר פרעה איך זיך אין דער צייט ווען אלע אידען באוויינען דעם בית המקדש. מיר האבען נאך א האפנונג, דאס אידישע פאלק לעבט און אזוי לאנג ווי מיר לעבען האבען מיר א האפנונג. ערגער איז די רוימער! זיי קענען ניט האפען. זיי לעבען שוין מעהר ניט.

בערעל כל בוניק

פון מ. פאגעל

(פארזעצונג)

בערל האט אבער ניט פארשטאנען, וואס עפעס ריידען טאטע מאמע לעצטענס אזוי פיעל פון חיימען. און ער הערט, ווי די מאמע טענה'ט אלץ: ווער ווייס, וואס מיט איהם איז?" און דער טאטע חזרט אלץ: "אז קומען אהער האט ער ניט געוואלט. איך האב דאך איהם געשריבען." און דער טאטע טרייסט דער מאמען: "וועסט זעהן, עס איז גארניט געשעהן מיט איהם. וועסט קריגען א בריעף."

און איינמאל האט דער בריוועטרעגער געבראכט א בריעף, און איידער בערל האט איהם אין האנט אריין גענומען, האט די מאמע — פון וואנען האט זי זיך גענומען? — א כאפ געטאן דעם בריעף מיט א געשריי: "פון חיימען!" און זיך צוויינט.

דעם בריעף האט שוין בערל אין האנט אריין ניט געקראגען, וואס עס האט איהם טאקע זעהר שטארק פארדראסען. און אין אוונט האט דער טאטע דעם בריעף געלייענט, און די מאמע האט געלאכט און געווישט די אויגען. און אויף מארגען, און אויף איבערמארגען האט די מאמע אלץ דערצעהלט פאר די שכנות, ווי דאס הארץ האט איהר געזאגט, אז היינט וועט א בריעף אנקומען פון חיימען. און אז זי האט דערזעהן דעם בריוועטרעגער מיט דעם בריעף אין האנט האט זי איהם שיער ניט געכאפט קושען. און זי נעהמט ארוים דעם בריעף און זי לייענט עפעס וועגען אראבער, געשאסען, א וואונד אין האנט, אבער עס איז ניט געפעהרליך. ער לעבט. אבער זי האט געפיהלט, אז עפעס איז מיט איהם געשעהן. ניט אומזיסט איז זי געווען אזוי אומרוהיג.

און אז עטליכע טעג פאר יום טוב, איז אנגעקומען נאך א בריעף פון חיים'ען, האט די מאמע אריינגערופען דעם בריעוועטרעגער און איהם געגעבען א דאלאר און איהם געזאגט, אז זי האט פאר איהם א פלאש וויין, זאל ער עס קומען נעהמען.

בערל איז פון דעם טאג אן געווארען גוט ברודער מיט'ן בריוועטרעגער. און ווען יענער פלעגט אמאל ביי זייער טיר אראפ־לאזען זיין פעקעל מיט די בריעף און פעקלאך, פלעגט בערעל פרואווען עס אויפהויבען און טענה'ן צום בריוועטרעגער, אז עס איז גארניט שווער, און אז ער וועט זיין א גרויסער וועט ער אויך זיין א פאסט־מאן.

(פארזעצונג קומט)

יוסי חפץ לראות „סינות"

מאת אבא ריווקין

אבי יוסי אמר בבית, שהוא הולך אל בית הכנסת אל "הקינות". ידע יוסי מה זה בית כנסת, כי היה שם הרבה פעמים עם אביו, אך על קינות אל שמע מעולם, ויחפץ לראותם.

התחיל יוסי בוכה ואומר: אנא, אבא, קחני אל בית הכנסת, חפץ אני לראות את "הקינות".

לשוא דבר אבא על לב יוסי, שלא טוב לו ללכת אל בית הכנסת עתה, כי הוא ירעב עד שישוב הביתה. כי את "הקינות" אינם רואים, אך קוראים אותן ושומעים.

אבל יוסי באחת: — חפץ אני ללכת אל בית הכנסת לראות את "הקינות".

עוד קטן היה יוסי ועקשן, היה. לקח אותו אביו אל בית הכנסת.

ובבית הכנסת אימה. ארון הקודש ערום, שהסירו מעליו את הפרוכת. היהודים הולכים ונעים וצעדיהם אינם נשמעים, כי שלופי נעלים היו. בדממה התפללו, והנה ישבו כלם על כסאות נמוכים, או כסאות הפוכים וספסלי בית הכנסת להם לשלחנות, ועל כל ספסל נרות מודלקים.

וירא יוסי כי זקנים בוכים, ואין מכה אותם. ודאי רעבים הם, חשב, וישאל את אביו: — התחפוץ לאכול, אבא? נלך הביתה ונאכל.

השתיק אותו אבא וימשך לקרא בלחש בספרו ודמעות זולגות מעיניו ונושרות על הספר. ויבך גם יוסי בלחש רגעים אחדים ואחר הרים את קולו.

— למה תבכה? — שאל אותו אבא.

ולא ידע יוסי מה לענות. זכר שבא הנה לראות את הקינות ועוד לא ראה אותן, אך פחד להזכיר את הדבר לאבא. וישתק.

וכאשר בא הביתה ספר לאמו כי היהודים בבית הכנסת בכו כי הקינות לא באו.

דוד וכלבו

מאת צבי פארסאן

לדוד יש כלב ושמו בר־נש. מדוע קרא לו כך? כי הכלב חכם כאדם. כך אומר דוד.

הוא מבין הכל, מה שמדברים אליו. הוא הולך על שתים. וכאשר דוד שואל אותו, אם הוא חפץ סכר, הוא מנענע בראשו, ממש כאדם.

פעם שב דוד מבית הספר ומצא את הבית סגור. אמו הלכה והוא איננו יודע איפה היא. ודוד רעב.

וישב דוד על מפתן הבית, תמך את ראשו בידיו וחושב, מה לעשות?

ובר־נש מושך אותו בשרוולו, שילך לשחק עמו. בר־נש איננו סובל, שדוד יהיה עצב.

גרש אותו דוד ואמר:

— אני רעב, לא אשחק עמך, לך מפה.

עמד הכלב רגע על מקומו. ופתאום קם ונעלם מאחורי הבית. וכעבור רגע שב וחתיכת לחם גדולה בפיו.

בר־נש מצא חלון פתוח בבית ויקפץ דרך החלון אל הבית, ויפתח את הארגז אשר בו הלחם, ויביא לדוד.

כאשר ספר דוד את מעשה הכלב לאנשים הסכימו הכל, שבר־נש חכם כאדם.

וועגען דער בחורים-ארמיי

(פעליעטאן)
פון יצחקי

איך בין זיך מודה, אז דער פלאן צו מאביליזירען ארבייטסלאזע בחורים און פארשיקען זיי ערגעץ אין דער נארט צו ארבייטען, געפעלט מיר ניט.

עטליכע אורזאכען זענען פאראן צוליעב וועלכע איך בין ניט צופרידען מיט דעם פלאן, ערשטענס דערפאר ווייל ס'איז בכלל אין מיין טבע צו פארקרימען מיט דער נאז, אויף אלץ וואס עמיצער פלאנעוועט; צווייטענס, בין איך אן ארבייטורער, א פראלעטאריער, און אויב איהר האט געלייענט אין „זשורנאל", זענען די קאנאדער ארבייטער אויך ניט צופרידען מיט'ן פלאן.

זיי טענה'ן, אז דאס שמעקט מיט סאלדאטשינע, און וויבאלד אז עס שמעקט מיט סאלדאטשינע, טויג עס ניט.

בין איך מיט זיי פולשטענדיג מסכים. נאר איך האב נאך א טענה דערצו. או־

איך בין זיכער, אז מיין טענה איז אויך א גערעכטע.

איך זאג אז דער פלאן וואלט ניט געוועזען קיין שלעכטער פלאן, נאר וואס דען, איין זאך טויג דא ניט. מיר געפעלט ניט וואס די ארמיי וועט באשטעהן נאר פון זכרים און קיין איין נקבה וועט זיך דארט ניט געפינען. איך פארשטעה ניט וואס קען פון אזא ארמיי ארויסקומען אדער ארויסוואקסען.

קאנט איהר זיך פארשטעלען א גרעסערע אפקומעניש פאר די מיידלאך ווען מען וועט אלע בחורים פארטרייבען ערגעץ אין א העק, דארט אין די נארט, און זיי וועלען בלייבען דא אליין מיט עטליכע אלטע מענער, שטורמאקעס, וואס האבען קיין כוח ניט צו שלעפען די פיס.

געוויס וועט זיין א „צארבאלעכאים" צו צוזעהן זייער צאר (צער).

און דאס זעלבע וועט אויך ניט זיין וואס צו מקנא זיין די בחורים גופא אין די קאלטע פארפרוירענע מקומות, וואו א ווארימער בליק פון א פרוי וואלט „מעכאיע־נעפאשעס" געווען און וואלט צוגליהט אפילו די פארפרוירענסטע מערשע נשמה.

אט צוליעב דער דאזיגער אורזאך בין איך א שטארקער געגנער פון דעם פלאן צו מאביליזירען די ארבייטסלאזע בחורים און פארשיקען זיי אין די נארט.

אחוץ דעם איז כדאי צו געדענקען, אז אין דער היינטיגער מאדערנער צייט פון גלייכע רעכטען פאר מענער און פארפרויען, ווען ביידע זענען שוין בארעכטיגט צו ליגען גלייך אין דער אדמה, איז עס בכלל א מיאוסע דיסקרימינאציע צו נעמען און אויסשליסען די פרויען פון דער ארמיי.

אויסקעמפענדיג פאר זיך אלע גלייכע רעכט, האבען די פרויען ממילא שוין אויסגעקעמפט פאר זיך אויך די פריוויליגיע צו פארשווארצט ווערען ביים האקען שטיינער, בויען שאסייען, שניידען וועלדער און טאן אנדערע „גלייכע" מלאכות.

עס איז דאריבער, גלויב איך, ניט יושר'דיג צו באַ'עול'ענען אזוי די פרויען, אין א דעמאקראטיש לאנד ווי קאנאדע איז.

איך זאג אלזא, דער פלאן וואלט געקאנט זיין א פלאן, ווען ער זאל זיין געבויט אויף דעמאקראטישע יסודות פון פרייהייט און גלייכהייט פאר'ן מאן און דער פרוי צוגלייך — צו פארשווארצט און פארפינסטערט ווערען ביידע צוגלייך, אהן דיסקרימינאציעס און פאראורטיילען נגגען דער פרוי...

אויסער דעם קאן מען פון אזא געמישטער ארמיי דערווארטען א נאטירליכען צוזוואוקס, און דאס אליין וועט דאך אויך זיין א היבשער פראפיט פאר'ן לאנד.

אט האט מען אין קאנאדע ערשט דורכגעפיהרט א צענזוס, אבער כאטש מען ווייסט נאך ניט גענוי ווי גרויס עס איז היינט די קאנאדער באפעלקערונג, ווייסט מען שוין אבער באשטימט, אז זי איז פיעל קלענער ווי קאנאדע וואלט געקענט זיך פארגינען צו האבען.

אין איטאליע האט מוסאליני באקאנט געמאכט, אז ער וועט יעדען יאר אוועקגעבען פרייזע הייזער צו די גרעסטע משפחות אין לאנד. אין פראנקרייך קוקט מען זיך אוים די אויגען אויף א „קערידזש", און ביי אונז אין קאנאדע בלאנקען זיך ארום איבער די גרויסע „פרייריס", ניעסטשאסנע עטליכע מיליאנדלאך מענשען און זוכען זיך ארום איינס דאס אנדערע צוליעב דער פוסטקייט.

אונטער אזעלכע קאנדישענס, גלויב איך אז עס וואלט ניט געווען קיין גלייכערע זאך אויף דער וועלט, צו מישען די געפלאנטע ארמיי — א העלפט זכרים און א העלפט נקבות.

ערשטענס וועט דורך דעם ווארימער ווערען די בחורים, פון די גליענדע בליקען פון די מיידלאך, צווייטענס וועלען די מיידלאך זיך ניט פיהלען עלענט איז שטאדט, און דריטענס וועט דורך דעם פיעל שטייגען קאנאדע'ס נאטירליכער „עסעט".

אזוי האב איך נעגען דעם פלאן נאר־ניט. נאר איך האלט אז מען דארף בלויז פיקסען דעם דאזיגען פונקט, דאן וועט אלעס זיין אלל־ר״ייט.

עיקר־שכחתי: — איך וואלט געבעטען אונזער געערטען פרעמיער, אז אויב ער וועט אננעהמען מיין אויסבעסערונג, דעם נויטיגען קרעדיט פאר דעם, ווארים איך וויל ניט אז איך זאל זיך דארפען ברעכען דעם קאפ אויף פלענער, און ער זאל זיי נאכדעם צונעהמען פאר זיך...

א מיידעל-א מאמע

די קאוונער „פאלקסבלאט" ברענגט א זאנדערבארע געשיכטע וואס איז פארלאפען אין א הויף פון ווליטער קרייז.

די מעשה ווערט אזוי דערצעהלט:

אין נאוועמבער, 1929, איז א יונגע, ניינצעהן יעהריגע מיידעל, אננא סארעצקאיטע, פון קאלווריער וואלאסט, אנגעקומען דינען ביים גוט־באזיצער וואדעצקים גאבריעלים אין ראגיינישקער הויף, ווליטער קרייז. ביים זעלבען גוט־באזיצער האט פריהער געדינט א געוויסע פראקאפעיטע אנעלע, זעקס־און־צוואנציג יאהר אלט. ביידע דינסטען האבען זיך באפריינדעט און געלעבט צווישען זיך זעהר גוט.

מיט איינינע מאנאטען צוריק איז דער פריץ וואדעצקים געשטארבען, און די ביידע דינסטען זענען פארבליבען אהן שטעלעס. שפעטער האבען זיי זיך צושיידט. איינע האט געקראגען א שטעלע אין איין פלאץ און די צווייטע — אין אן אנדערען.

ניט לאנג צוריק האט די יונגע אננא בארעצקאיטע געבויהען א קינד, און זי זאגט, אז פראקאפעיטע אנעלע, איהר געוועזענע „חבר'טע", איז דער פאטער פ. קינד. זי דערצעהלט אזא מעשה:

אין ווינטער פון יאהר 1930 האט אנעלע איהר פארטרויט א סוד, אז זי איז נאר א מאנסביל, און „איהר" אמת'ער נאמען איז קאנסטאס פראקאפאס. ער טראגט אבער פון קינדוויז אן פרויען קליידער, ווייל אויף אזא אופן האט די מוטער זיינע איהם געוואלט פארהיטען פון מיליטער דינסט. און זייענדיג צוגעוואוינט צו דער פרויען ראלע, קען ער זיך דערפון ניט אפגעוואוינען. ער האט מיך געבעטען — דערצעהלט זי ווייטער — אז איך זאל דעם סוד קיינעם ניט אויסזאגען און איך האב געהאלטען מיין ווארט.

„בינו לבינו" — זאגט די יונגע מוטער — „האט זיך צווישען אונז ענטוויקעלט א ליעבע, און דאס קינד וואס איך האב געבוירען, איז די פרוכט פון דער ליעבע".

איז זי — זאגט זי — געקומען צו אנעלא קאסטאס און געפאדערט „זי זאל אראפווארפען די פרויען קליידער און חתונה האבען מיט איהר. האט די „מיידעל־טאטע" זיך אויסגעלאכט: ווי האט עס א פרוי מיט א פרוי חתונה?

סארעצקאיטע האט די זאך איבערגעגעבען צו דער קרימינאל פאליציי, און אן אויספארשונג וועט ענטשיידען אויב פראקאפעיטע איז א פרויענצימער אדער א מאנסביל. אויב עס וועט זיך ארויסצייגען אז זי איז טאקע אן „ער", וועט דער חברה־מאן געשטעלט ווערען צו א פראצעס אויף דער קלאגע פון פארפיהרען די מיידעל, און מסתמא אויך פאר ארויסמאכען זיך פון מיליטער דינסט.

נעמט אייער וואקיישאן
— אין קעמפ —
„קינדערלאנד"
א ברייטע פרייע פעלד און טאל צום שפאצירען און פארוויילען; א לויפענד וואסער צום באדען און פרישע און געשמאקע עסענס צוגעגרייט ביי אן עקסעלענט קיכען.
בלויז $1.50
א טאג פאר ערוואקסענע
מיר האבען נאך אויך פלאץ פאר קינדער. מעסיגע פרייזען.
פרעגען ש. קאפלאנסקי — טריניטי 3040.

ראדיאס געפיקסט
ביי א אידישען עקספערט ראדיא מעקעניק צו די בילינסטע פרייזען.
טעלעפאנירט: דזש. גאלדבערג
מעלראז 1978
250 קלינטאן סטריט.
צופרידענהייט גאראנטירט.

אנפילען פעי ענוועלאפס
— מיט סטריט קאר —

ווען איהר פאהרט מיט טי. טי. סי. שטעלט צו דאס געלט וואס איהר גיט אוים אויף טראנספארטיישאן מער באשעפטיגונג אין קאנאדע און באזונדערס אין טאראנטא, ווי א פיעל מאל גרעסערע סומע אויסגעגעבען אין טייערען טראנספארטיישאן.

אייער טי. טי. סי. פעיר באזארגט מיט באשעפטיגונג איבער 4000 טאראנטאר איינוואוינער אויפ'ן פעיראל פון דער טי. טי. סי. און עס העלפט אנצופילען די פעי ענוועלאפס פון פיעלע אנדערע לאקאלע און קאנאדער אינדוסטריעס פון וועלכע טי. טי. סי. סופלייעס און עקוויפמענט ווערען געקויפט.

TORONTO TRANSPORTATION COMMISSION